

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Meandry Ploučnice, z. s.**, IČO 22671374
sídlem Nádražní 18, 471 24 Mimoň
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Kiršnerem, LL. M.
sídlem Rumunská 1720/12, 120 00 Praha 2 – Nové město

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, IČO 00164801
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10 – Vršovice

o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 7. 11. 2023, č. j. MZP/2023/290/304,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 7. 11. 2023, č. j. MZP/2023/290/304, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce JUDr. Pavla Kiršnera, LL.M, advokáta.

Odůvodnění:

- I. **Předmět řízení a vymezení sporu**

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví tohoto rozsudku uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ministr životního prostředí zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2013, č. j. MZP/2023/540/191 (dále jen „prvostupňové přezkumné rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný v přezkumném řízení podle § 94 správního řádu změnil rozhodnutí Agentury ochrany přírody a krajiny, regionálního pracoviště Správa CHKO Kokořínsko – Máchův kraj (dále jen „AOPK“) ze dne 24. 10. 2022, č. j. SR/0088/KK/2022-4 Uvedeným rozhodnutím AOPK byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle zákona č. 114/1992 Sb, o ochraně přírody a krajiny a byla mu uložena pokuta (dále jen „rozhodnutí o pokutě“). Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo jako opožděné zamítnuto a rozhodnutí o pokutě se stalo předmětem přezkumu podle § 94 správního řádu zahájeném žalovaným z důvodu důvodných pochybností o souladu rozhodnutí o pokutě se zákonem.
2. Žalovaný prvostupňovým rozhodnutím vydaným v přezkumném řízení změnil výrok rozhodnutí o pokutě tak, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání:
 - 1) přestupku podle ustanovení § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), vykonáváním ve zvláště chráněném území činnosti zakázané, kterého se dopustil tím, že minimálně od 7. 7. 2022 do 8. 8. 2022 vjel a setrval obytným přívěsem TZ 10 ULA 69 na pozemcích p. č. 218/1 a 218/4 v k. ú. Brenná, které leží v chráněné krajinné oblasti Kokořínsko – Máchův kraj, čímž porušil zákaz uvedený v ustanovení § 26 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny (dále jen „první přestupek“), a
 - 2) přestupku podle ustanovení § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny neplněním podmínek výjimky udělené podle ustanovení § 43 zákona, kterého se dopustil tím, že na pozemku p. č. 218/1 v k. ú. Brenná v rozporu s podmínkou č. 5 rozhodnutí ze dne 2. 11. 2020, č. j. SR/0113/KK/2020-3 (dále jen „rozhodnutí o výjimce“), nezajistil dne 27. 7. 2022 uvedení místa do původního stavu odklizením odpadů (dále jen „druhý přestupek“),
 a za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 30 000 Kč.
3. Původně byl žalobce v rozhodnutí AOPK o pokutě shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 88 odst. 2 písm. p) také tím, že na pozemcích p. č. 218/1 a p. č. 980 v k. ú. Brenná umístil dvě cedule s informací, že je na místě možné placené parkování, a tím, že na pozemku p. č. 211/4 v k. ú. Brenná nezajistil uvedení místa po odjezdu návštěvníků do původního stavu odklizením druhého založeného ohniště, čímž porušil i podmínky č. 1 a 3 rozhodnutí o výjimce. Souhrnná pokuta tak činila 50 000 Kč. Skutková zjištění vedoucí k vydání rozhodnutí o pokutě AOPK opřela o fotodokumentaci a zápis z místních šetření ve dnech 7. 7. 2022 a 27. 7. 2022. Žalovaný v přezkumném řízení spáchání těchto dvou přestupků neshledal a pokutu ve svém prvostupňovém rozhodnutí snížil na 30 000 Kč.

II. Rozhodnutí ministra životního prostředí (napadené rozhodnutí)

4. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného rozklad, ve kterém uvedl, že nespáchal ani jeden z přestupků, a pokud by ministr k takovému závěru nedospěl, žádal další snížení pokuty.
5. Žalobce k prvnímu přestupku v rozkladu namítal, že nevjel na daný pozemek obytným přívěsem, nýbrž se jednalo toliko o přívěs sloužící jako zázemí pro brigádníky. Žalobce označil přítomnost tohoto zázemí za nezbytné, jelikož brigádníky užívá ke splnění další

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

povinnosti plynoucí z rozhodnutí o výjimce, totiž k zajištění kontroly a plnění povinností, které nemá žalobce jak jinak plnit, jelikož mu žalovaný neumožnil přípojku elektriny potřebnou k monitorování pozemku kamerami.

6. Žalovaný ministr vypořádal uvedené námitky tím, že v přestupkovém řízení bylo prokázáno, že šlo o přívěs obytný, k jehož vjezdu a setrvání na území chráněné krajinné oblasti je třeba výjimky. Odmítl argumentaci žalobce, že parkování přívěsu nemůže být přestupkem z důvodu, že žalobci nebyla povolena elektrická přípojka k pozemku.
7. K druhému přestupku žalobce upozornil na přesné znění podmínky rozhodnutí o výjimce, ze kterého podle něj vyplývá, že povinností žalobce bylo toliko zajistit průběžné odvážení odpadků vzniklých nocováním a každý den odjezdu uvést místo do původního stavu. Povinnost zajistit průběžný odvoz odpadu žalobce zajistil, když v předmětné oblasti umístil nádobu na odpadky a uzavřel smlouvu se společností Marius Pedersen, a. s., o zajištění odvozu odpadu. K povinnosti uvádět místo po odjezdu nocujících do původního stavu žalobce uvedl, že ji splňuje, ale že je nereálné, aby žalobce odstranil odpad okamžitě pokaždé, kdy se na místě objeví, a že taková povinnost ze znění rozhodnutí o výjimce ani nevyplývá. Tedy samotná existence odpadků na místě neznámá, že došlo k porušení podmínky č. 5 rozhodnutí o výjimce, když navíc z fotodokumentace z místního šetření není patrné, kdy byla pořízena.
8. Žalovaný ministr k uvedeným námitkám vyslovil přesvědčení, že ke spáchání přestupku došlo, když AOPK při místním šetření fotograficky zdokumentovala, že dne 27. 7. 2022 se na místě nacházely poházené odpadky v době, kdy nocující již místo opustili. Pokuta nebyla žalobci udělena za to, že neodklízí odpad okamžitě poté, co se na místě objeví, ale za to, že po odjezdu nocujících neuvedl místo do původního stavu.
9. Žalobce v rozkladu rovněž namítal, že pokuta ve snížené výši 30 000 Kč je i nadále nepřiměřená. Ohradil se především proti přitěžující okolnosti, za kterou AOPK označila potenciální návodnost ponechaného odpadu pro další návštěvníky, a hájil se tím, že v blízké vzdálenosti umístil sběrnou nádobu na odpadky, čímž návštěvníkům místa dal jasný signál, kam mají své odpadky vyhazovat, a zajistil pravidelný vývoz odpadu z této nádoby. Podle žalobce měly správní orgány jako polehčující okolnost také zohlednit skutečnost, že žalobce sám a na své náklady každoročně čistí řeku Ploučnici v úseku Průrva-Brenná od komunálního odpadu a zajišťuje jeho pravidelnou likvidaci v rozsahu několika tun ročně.
10. Žalovaný ministr v rozhodnutí setrval na stanovisku, že i přes přítomnost nádoby na odpad mohly poházené odpadky působit návodně pro další osoby. Pokud jde o žalobcem navrhovanou polehčující okolnost, žalovaný upozornil, že ji žalobce nevzněl v rámci přestupkového řízení, a navíc ani neodpovídá výtku polehčujících okolností podle ustanovení § 39 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), jelikož nevede ke snížení škodlivého následku spáchaného přestupku.
11. Žalovaný žádnou z rozkladových námitek neshledal důvodnou, žalobcův rozklad zamítl a druhostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

12. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, ve které tvrdil, že je nesprávné, chybné, nezákonné i nepřezkoumatelné z důvodů nesprávného vyhodnocení provedených důkazů, nesprávného právního i skutkového posouzení věci a pro nedostatky odůvodnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Žalobce neměl být uznán vinným ze spáchání přestupků, a i kdyby byl, uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká.

13. K prvnímu přestupku (podle ustanovení § 88 odst. 2 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny) žalobce namítal, že se jej vůbec nedopustil. Nešlo totiž o obytný přívěs, ale o pouhé zázemí pro brigádníky, kteří jsou potřeba k zajištění plnění dalších povinností vyplývajících z výjimky. Žalobce by neměl být trestán za zajištění zázemí pro brigádníky, když tito jsou k plnění povinnosti nezbytní, což plyne i z vyjádření správních orgánů, které konstatovaly, že prostor není třeba monitorovat kamerami (a tedy není třeba povolovat přípojku elektřiny). Navíc v tomto jednání podle žalobce nelze spatřovat společenskou škodlivost, když i v dřívějších rozhodnutích správních orgánů je uvedeno, že přívěs stál v těsné blízkosti silnice, na území bez vegetace a bez motoru. Žalobce se domnívá, že z toho důvodu nehrozila žádná kontaminace a nedošlo proto k poškození ani ohrožení vegetace, půdy atd.
14. Stran druhého přestupku (podle ustanovení § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny) žalobce uvedl, že podmínku č. 5 rozhodnutí o výjimce vždy řádně dodržoval. K fotografiím pořízeným při místním šetření žalobce namítal, že byly pořízeny nezákonně a jsou proto nepoužitelné. Konkrétně spatřuje rozpor postupu pracovníků orgánu ochrany přírody s ustanovením § 62 zákona o ochraně přírody a krajiny, podle kterého se mají prokazovat služebním průkazem a mají právo na cizí pozemky vstupovat v nezbytných případech. Kontrolující osoba se však služebním průkazem neprokázala a proto podle žalobce neměla právo na pozemky vstoupit, natož pořizovat fotografie či zápis. Žalobce citoval text podmínky č. 5 rozhodnutí o výjimce: *„Každý den odjezdu uvede nocující místo do původního stavu a veškeré odpady vzniklé v souvislosti s nocováním budou nocujícími průběžně odvázeny – za dodržování této skutečnosti je odpovědný žadatel.“* Žalobce si toto znění vykládá tak, že uvedení místa do původního stavu po odjezdu nocujících a pravidelné odvážení odpadu jsou dvě oddělené povinnosti, a proto neporušil podmínku č. 5, když se po odjezdu nocujících na místě nacházelo zanedbatelné množství odpadu. Žalobce totiž odváží odpad průběžně, tím povinnost ve vztahu odpadu plní, jak se shodují i správní orgány. Odpad je podle žalobce tímto vyloučen z povinnosti uvést místo do původního stavu po každém odjezdu nocujících. Bylo by i logicky zcela nereálné, aby žalobce okamžitě pokaždé, kdy se na místě objeví odpad, takový odpad do několika sekund či minut odstranil. Z textu výjimky podle něj vyplývá povinnost tak činit pravidelně a nanejvýš každý den. Jelikož z fotografií pořízených při místním šetření nevyplývá, kdy byly pořízeny, nemohou prokázat, že by žalobce neprováděl každodenní odklizení odpadu; mohly být pořízeny právě v době mezi jednotlivými dobami úklidu. K poukazu žalovaného, že žalobce se měl proti znění podmínek uvedených v rozhodnutí o výjimce odvolat, žalobce konstatoval, že nemohl očekávat, že bude znění podmínky vykládáno správními orgány tak, že je fakticky nesplnitelná, a proto nemůže být uznán vinným za tento přestupek.
15. Žalobce znovu namítal i nepřiměřenou výši uložené pokuty. K přitěžující okolnosti, údajné návodnosti ponechání odpadků na místě, žalobce zopakoval svou rozkladovou argumentaci. Žalobce znovu vysvětloval, že k jeho činnosti spočívající v každoročním čištění řeky Ploučnice na vlastní náklady a pravidelné likvidaci komunálního odpadu v témže jejím úseku mělo být přihlédnuto při stanovení výše pokuty jako k polehčující okolnosti. Žalobce je na rozdíl od žalovaného přesvědčen, že jde o činnost vedoucí ke snížení škodlivého následku spáchaného přestupku ve smyslu ustanovení § 39 zákona o odpovědnosti za přestupky. Tato činnost žalobce měla být vzata v úvahu i vzhledem k tomu, že slovo „zejména“ v témže ustanovení implikuje, že zde uvedený výčet je pouze demonstrativní. Rovněž měla být podle

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

žalobce zohledněna skutečnost, že přívěs byl zaparkován v těsné blízkosti silnice, bez motoru, na místě bez vegetace a za účelem zajištění plnění dalších podmínek rozhodnutí o výjimce.

16. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí ministra životního prostředí, jakož i rozhodnutí žalovaného vydané v přezkumném řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný doručil soudu podání, kterým se vyjádřil k obsahu žaloby. Úvodem konstatoval, že žalobní námitky se v podstatě shodují s námitkami žalobcem již dříve uplatněnými, a proto žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí. Žalovaný zrekapituloval správní řízení i okolnosti jemu předcházející.
18. K námitkám žalobce týkajících se prvního přestupku žalovaný uvedl, že z fotografií pořízených při místním šetření je zřejmé, že se jednalo o přívěs obytný, navíc to žalobce sám potvrdil ve svém vyjádření k zahájení řízení ze dne 7. 10. 2022. I kdyby však sloužil, jak tvrdí žalobce, pouze jako zázemí pro brigádníky, ani tak by nespadal pod žádnou zákonnou výjimku ze zákazu vjezdu na území chráněné krajinné oblasti podle ustanovení § 26 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny. Pokud jde o skutečnost, že přívěs stál bez motoru v těsné blízkosti silnice, na místě bez vegetace žalovaný upozornil, že těžiště deliktů z pohledu ochrany přírody a krajiny spočívá v možné společenské nebezpečnosti v podobě návodného jednání. Žalovaný závažnost protiprávního jednání hodnotil z hlediska konkrétního dopadu na zájmy chráněné zákonem jako relativně nízkou, nikoli však bagatelní. Žalobcem poukazované skutečnosti podle žalovaného nevylučují protiprávnost jeho jednání ani jeho společenskou nebezpečnost. Následky protiprávního jednání pak žalovaný vyhodnotil jako nevýznamné. Dobu trvání přestupku, prokazatelně cca 1 měsíc, žalovaný hodnotil jako relativně krátkou. K nízké míře závažnosti bylo přihlédnuto při stanovení výše pokuty.
19. K druhému přestupku, konkrétně k námitce žalobce, že pracovníci orgánu ochrany přírody potřebují povolení ke vstupu na pozemek, žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2015, č. j. 11 A 367/2011-31, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 3 As 1/2011-70, podle kterých není orgán ochrany přírody v případě volně přístupného pozemku povinen vždy shánět majitele a prokazovat se mu průkazem. Rovněž podotkl, že žalobce nerozporuje skutková zjištění, nýbrž nesouhlasí s jeho právním hodnocením. Pokud jde o „rozdělení“ podmínky č. 5 ve dvě oddělené povinnosti, jak nastínil žalobce, žalovaný se s tímto výkladem neztotožňuje. Podle něj je součástí povinnosti uvést místo do původního stavu i odvoz odpadu. Žalovaný upozornil, že žalobci nebyla pokuta uložena za to, že neodstraňuje odpad okamžitě po jeho vzniku, ale za to, že dne 27. 7. 2022 po odjezdu nocujících nebylo místo uvedeno do původního stavu, jelikož v místě zůstaly odpadky.
20. Ke stanovení výše pokuty žalovaný odkázal na strany 11 až 13 napadeného rozhodnutí s tím, že trvá na vysloveném názoru ohledně návodnosti poházených odpadků. Činnost žalobce spočívající v čištění řeky a odvozu komunálního odpadu nebyla zohledněna, jelikož neodpovídá okolnostem předvídaným ustanovením § 39 zákona o odpovědnosti za přestupky, a rovněž proto, že v rámci přestupkového řízení žalobce tuto činnost jako polehčující okolnost nenamítal. K umístění přívěsu správní orgány přihlédly, na jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

základě bylo protiprávní jednání žalobce hodnoceno jako méně závažné. Důvod pro umístění přívěsu pak není podle žalovaného relevantní pro stanovení výše pokuty, argumentaci žalobce nutností přítomnosti přívěsu z důvodu, že mu správní orgány nepovolily elektrickou přípojku, žalovaný označil za účelovou.

21. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

V. Replika žalobce

22. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval dalším podáním zaslaným soudem.
23. K prvnímu přestupku žalobce trval na tom, že vzhledem k okolnostem stání přívěsu nemohl být narušen objekt daného přestupku a nebyla naplněna podmínka společenské nebezpečnosti daného jednání. Žalovaný s argumentem návodnosti tohoto jednání jako těžiště deliktu a společenské nebezpečnosti přišel až ve vyjádření k žalobě, neuváděl to v napadeném rozhodnutí. Podle žalobce jde o pouhou neoprávněnou spekulaci. Žalobce trvá i na tom, že ani ponechání odpadků na místě nemohlo být návodné pro ostatní, naopak žalobce naváděl umístěním nádoby na odpad k umisťování odpadu do ní, což žalovaný vůbec nebere v potaz.
24. Stran důkazů k druhému přestupku žalobce zopakoval přesvědčení, že byly pořízeny nezákonně, což je podle něj pro skutková zjištění i celé rozhodnutí zásadní. Zdůraznil znovu, že z fotografií není zřejmé, kdy byly pořízeny, přičemž právě okamžik jejich pořízení je zcela zásadní pro rozhodnutí ve věci. Pokud má žalobce vejít na výklad znění podmínky č. 5 rozhodnutí o výjimce podle žalovaného, jde o podmínku nicotnou, ke které se nepřihlíží, jelikož ukládá žalobci povinnost směřující k nemožnému plnění. Žalobce je přesvědčen, že pokud je trestán pouze na základě nedatované fotografie odpadků, pak je trestán právě ze okamžité neodklizení odpadků, které vůbec nemusely být zanechány na místě nocujícími, po nichž je žalobce vždy uklízel, nýbrž například náhodnými kolemjdoucími po odjezdu nocujících.
25. K výši pokuty žalobce trval na tom, že jeho činnosti spočívající v čištění řeky a odvozu odpadu (kterou dokládá fotografiemi) má být zohledněna jako polehčující okolnost.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a přihlédl ke všem skutečnostem rozhodným pro posouzení zákonnosti uložení správního trestu.
27. Žaloba je důvodná.
28. Předmětem sporu mezi účastníky řízení je, zda žalovaný a posléze ministr žalovaného k rozkladu žalobce v přezkumném řízení dle § 94 správního řádu náležitě posoudili zákonnost rozhodnutí AOPK, které se stalo předmětem přezkumného řízení poté, kdy žalovaný po předběžném posouzení dospěl k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí o pokutě bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a přezkumné řízení dne 20. 2. 2023 zahájil.
29. Z podkladů správního řízení a z prvostupňového přezkumného rozhodnutí ze dne 27.3. 2023 vyplývá, že žalovaný vyloučil odpovědnost žalobce za přestupek podle § 88 odst. 2

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny, spočívající v porušení výjimky v chráněném území umístěním cedulí s informacemi o možném parkování veřejnosti na pozemcích p. č. 218/1 a p. č. 980 v kat. území Brenná, neboť jednání žalobce nebylo v tomto rozsahu prokázáno. Podklady řízení osvědčující skutkový stav toliko relevantního deliktního jednání žalobce, za které byl uložením sankce za přestupky postižen se tedy omezují na zápis z místního šetření ze dne 7. 7. 2022 a 27. 7. 2022 a fotodokumentaci místa.

30. V zápise AOPK, Správy chráněné krajinné oblasti z místního šetření ze dne 27. 7. 2022 se uvádí, že na pozemcích p. č. 218/1 a p. č. 218/4 (relevantní pozemky dle výroku změnového a napadeného rozhodnutí – pozn. soudu) je, mimo jiné, umístěna maringotka a obytný přívěs a že se v okolí nachází poházený drobný odpad. Fotodokumentace místa ve vztahu k sankcionovaným jednáním žalobce zachycuje umístění obytného přívěsu RZ 10 ULA 69, umístěného kontejneru na odpadky a existenci drobného odpadu v okolí. (3 fotografie, dle jejich založení v přezkumném spisu označené čísla 50, zčásti 54, 55 a 56), přičemž z dalších fotografií lze dovodit, že šlo o místo nouzového tábořiště.
31. S uvedenými podklady je svázána prioritní žalobní námitka o nezákonnosti pořízení fotodokumentace na místě samém a vstupu na pozemky pracovníky AOPK bez prokázání se služebním průkazem s tím, že k tomuto došlo v rozporu s § 62 zákona.
32. Podle § 62 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny pracovníci všech orgánů ochrany přírody, kteří se při výkonu své pracovní činnosti prokáží služebním průkazem, mají právo vstupovat v nezbytných případech na cizí pozemky při plnění úkolů vyplývajících z tohoto zákona a dalších předpisů na úseku ochrany přírody a krajiny. Mohou přitom provádět potřebná měření, sledování, dokumentaci a požadovat informace nezbytné ke zjištění stavu přírodního prostředí. Při výkonu této činnosti jsou pracovníci orgánu ochrany přírody povinni co nejvíce šetřit vstupem dotčené pozemky, jakož i všechna práva vlastníka.
33. Soud přisvědčuje vyjádření žalovaného, že otázkou způsobu kontroly a zachycení skutkového stavu věci při místním šetření pracovníky orgánů ochrany a krajiny se již judikatura správních soudů zabývala. Městský soud v Praze např. v rozsudku č.j. 3 As 1/2011-70, v němž posuzoval, zda pochybení spočívající v tom, že pracovníci orgánu ochrany přírody se při výkonu svého práva vstupu na cizí pozemky a provádění šetření neprokáží služebním průkazem, způsobuje nezákonnost jejich činnosti a potažmo rozhodnutí. Soud vyslovil, že toto pochybení neznamená, že by kontrolující pracovník byl povinen v případě volně přístupného pozemku vždy shánět majitele a prokazovat se mu průkazem. Obdobně v případě rozhodovaného Nejvyšším správním soudem v rozsudku č.j. 3As 1/2011-70 soud vyslovil, že pochybení v neúčasti kontrolované osoby při místním ohledání nemohla v té věci nikterak ovlivnit ohledání a celý průběh kontrolního úkonu, avšak vycházel rovněž z toho, že místní ohledání nebylo v té věci jediným důkazem provedeným ve správním řízení ke skutkovému stavu věci a že kontrolovaná osoba takový stav nepopírala. Zda tomu tak může být i v této věci, záviselo na tom, z jakých podkladů o jednání žalobce správní orgány vycházely.
34. Při posuzování důvodnosti uvedené žalobní námitky a vlivu postupu pracovníků orgánu ochrany přírody bez prokázání se služebním průkazem na zákonnost rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového stavu tak, jak byl kontrolními pracovníky jedinečně zjištěn na místě samém, tj. z důkazů stavu na pozemcích nouzového tábořiště, kterými byl Zápis z místního šetření ze dne 7. 7. 2022 a 27. 7. 2022 a již výše zmíněná fotodokumentace a dále také z toho, že žalobce zjištěný skutkový stav rozporoval. Z uvedených podkladů vzal soud

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

za prokázané a za žalobcem nepopřené jednání žalobce spočívající v umístění obytného přívěsu a v zůstatku drobného odpadu na místě nouzového táboření, nicméně tyto podklady nepovažoval za postačující k závěru o spáchání přestupků žalobcem. Z nedostatečné výpovědní hodnoty těchto důkazů ve spojení s tím, že žalobce takovou protiprávní činnost ve vyjádření ze dne 7. 10. 2022 k zahájenému přestupkovému řízení a i následně v rozkladu v přezkumném řízení popíral nebo spíše odůvodňoval možnostmi a okolnostmi plnění svých povinností vyplývajících z podmínek výjimky, nelze bez pochybností dovodit deliktní odpovědnost žalobce za porušení zákazu dle ust. § 26 odst.1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny v případě prvního přestupku a za porušení podmínky 5. rozhodnutí o povolení výjimky v případě druhého přestupku.

35. U prvního přestupku podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona měl žalobce svým jednáním porušit zákaz podle ust. § 26 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny
36. Podle § 26 odst. 1 písm. c) cit. zákona na celém území chráněných krajinných oblastí je zakázáno vjíždět a setrávat s motorovými vozidly a obytnými přívěsy mimo silnice a místní komunikace a místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody, kromě vjezdu a setrávání vozidel orgánů státní správy, vozidel potřebných pro lesní a zemědělské hospodaření, obranu státu a ochranu státních hranic, požární ochranu a zdravotní a veterinární službu.
37. Podle rozhodnutí AOPK o povolení výjimky ze dne 2. 11. 2020 byla žalobci podle § 43 odst. 1 zákona povolena výjimka podle § 26 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny ze zákazu tábořit a rozdělávat ohně mimo místa vyhrazená, ale také současně, což je v daném případě relevantní, i podle § 26 odst. 1 písm. c) zákona za podmínek uvedených pod body 1.-5. rozhodnutí o výjimce.
38. Podmínka podle bodu 1. povolení spočívala v tom, že pozemek bude sloužit pro vjezd vozidel jen pro nakládku a vykládku vodáckého vybavení a nebudou zde parkována žádná vozidla, pojezdem vozidel nebude docházet k poškozování půdního povrchu. Žalobci tedy byla povolena výjimka z celého zákazu podle § 26 odst. 1 písm. c) zákona pro předmětný pozemek p. č. 218/1 v kat. území Brenná, a to taková, že pozemek bude sloužit pro *vjezd vozidel* jen pro nakládku a vykládku vodáckého vybavení a nebudou zde parkována žádná vozidla, pojezdem vozidel nebude docházet k poškozování půdního povrchu. Uvedená podmínka tak na jedné straně kopíruje (ponechává) zákonem stanovený zákaz vjezdu a setrávání vozidel (dle zákonného zákazu se rozumí motorových vozidel) mimo nakládku a vykládku vodáckého vybavení, v textu podmínky 1. však již nekopíruje zákaz obytných přívěsů, neboť podmínka 1. z výjimky vylučuje toliko vozidla, jímž stěží může být obytný přívěs bez motoru nezpůsobilý k pojezdu a v souvislosti s pojezdem k poškozování půdního povrchu.
39. Spáchání prvního přestupku, jehož se žalobce měl dopustit porušením zákazu podle § 26 odst. 1 písm. c) cit. zákona tím, že v době od 7. 7. 2022 do 8. 8. 2022 vjel a setrval obytným přívěsem na předmětných pozemcích v chráněné krajinné oblasti soud tedy nepovažuje za dostatečně průkazné, a to nejen ve znění podmínky ze zákazu v bodě 1. povolení výjimky, ale rovněž i pro pochybnosti o tom, že by toto jednání, bez dalšího šetření a zvážení, naplňovalo znaky přestupku v materiálním znaku jeho společenské škodlivosti. Jestliže se žalobce hájil tím, že obytný přívěs je instalovaným zázemím pro členy či brigádníky žalobce, jejichž povinností bylo každý den po nocování dbát o ochranu přírody vyčištěním a

uklizením místa včetně odpadků po nocujících, nadto časově průběžně prováděným, jde o individuální okolnost plnění povinností žalobce, kterou nelze přehlédnout.

40. Žalovaný správní orgán 1. stupně k obhajobě žalobce ve svém přezkumném rozhodnutí materiální znak společenské škodlivosti jednání žalobce nepřesvědčivě odůvodnil, a to v rozporu s vlastními úvahami. Na jedné straně jen obecně konstatoval zájem na ochraně území, a to příkladmo zájem na ochraně před hlukem, poškozováním vegetace, živočichů, kontaminací půdy či vody, biodiverzity a dochovaného životního prostředí, na straně druhé však výslovně konstatoval že obytný přívěs žalobce byl umístěn v těsné blízkosti silnice, na ploše bez vegetace a jednalo se o vozidlo bez motoru, tudíž kontaminace nehrozila., přičemž šlo o setrvání přívěsu po dobu cca 1 měsíce. Žalovaný ministr pak v napadeném rozhodnutí ke škodlivosti vjezdu a setrvání obytného přívěsu pouze odkázal na rozhodnutí správního orgánu 1. stupně na str. 10 tohoto rozhodnutí, v němž žalovaný (v rozporu s tím, co bylo soudem výše pojednáno k rozhodnutí o výjimce) dovozuje toliko, že došlo k porušení § 26 odst. 1 písm. c) zákona. Současně v napadeném rozhodnutí uvedl, že na území CHKO je potřebná výjimka ze zákazu podle § 26 odst. 1 písm. c) zákona, aniž by se tím, zda tato výjimka pro obytný přívěs byla či nebyla udělena dle § 26 odst. 1 písm. c) ve spojení s podmínkou 1. povolení o výjimce zabýval. Nezohlednil k vypořádání také rozkladové námítky žalobce sledující i jeho obranu v řízení před správním orgánem 1. stupně, že obytný přívěs sloužil jako zázemí pro osoby, kterými žalobce zajišťoval plnění povinností dle podmínky 5. o výjimce, tedy prospěšnou úklidovou činnost vázanou na každý den po nocování návštěvníků nouzového tábořiště. Soud sice neshledal, že by v rozhodnutí o výjimce byl sjednán způsob plnění povinností žalobce, vyplývajících z bodu 5. povolení výjimky způsobem monitoringu místa za užití elektrické přípojky, nicméně pokud žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval nepotřebnost přípojky a kamer, nemohl na druhé straně nezvážit, že žalobce dbal na zajištění kontroly, úklidu a ochrany daného území jinými prostředky.
41. Z podkladů řízení ani nevyplývá, zda AOPK v rozhodnutí o pokutě v původním řízení zjišťoval a žalovaný pak v přezkumném řízení posuzoval, případně jakým způsobem žalobce vykonával každý den ráno (po nocování táborníků) své povinnosti, jaké k tomu využíval osoby či prostředky, zda je v tomto směru obytný přívěs např. nějak označen, aby bylo možné zvážit i nezbytnost tvrzeného zázemí. Přitom ve svých rozhodnutích ani neshledaly návodnost tohoto jednání žalobce pro ostatní osoby, tato argumentace se objevuje až ve vyjádření k žalobě. Soud připomíná, že v dané věci jde o správní trestání, tedy o zcela nepochybnou průkaznost jednání žalobce ve vydaných rozhodnutích, a to bez jakýchkoliv pochybností jak ve skutkových znacích přestupků, tak i v náležitém zdůvodnění jeho následku a společenské škodlivosti.
42. Ve vztahu k prvnímu přestupku tak žalovaný ministr v přezkumném řízení těchto právních náležitostí nedostál.
43. Ve vztahu k druhému přestupku, spočívajícímu v porušení podmínky 5. rozhodnutí o povolení výjimky ze dne 2. 11.2020 soud z podkladů řízení shledal následující.
44. Žalobce byl rozhodnutím žalovaného v přezkumném řízení uznán vinným z přestupku podle § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny, kterého se měl dopustit neplněním podmínek podle bodu 5. rozhodnutí o výjimce, konkrétně tím, že nezajistil dne 27. 7. 2022 uvedení místa do původního stavu odklizením odpadků.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

45. Podle bodu 5. rozhodnutí o povolení výjimky platilo, že „*v každý den odjezdu uvede nocující místo do původního stavu a veškeré odpady vzniklé v souvislosti s nocováním budou nocujícími odvázeny – za dodržování této skutečnosti je odpovědný žadatel*“. Je nesporné, že žalobce k plnění svých povinností dle bodu 5. rozhodnutí o výjimce zajistil kontejner a svoz odpadu Smlouvou o poskytování služeb SKO.SO o svozu, sběru a využití odpadu ze dne 16. 6. 2021 a jak už bylo výše uvedeno, umístil u silnice obytný přívěs pro zajištění osob, které uvedené povinnosti plnili.
46. Skutkový stav na místě nouzového tábořiště byl i v tomto případě druhého přestupku zachycen rovněž toliko Zápisem o místním šetření, zde o šetření ze dne 27. 7. 2022 a pořízenou fotodokumentací. Pořízená fotodokumentace očíslovaná ve složce správního spisu k přezkumnému řízení je sice připojena k Zápisu z místního šetření ze dne 7. 7. 2027 a 27. 7. 2022, takže lze usuzovat, že je doprovodná a byla pořízena dne 27. 7. 2022, avšak Zápis ve spojení s touto dokumentací jednoznačně nedokládají porušení podmínky 5. povolení o výjimce způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí, neboť nezaznamenávají žádné časové údaje a okolnosti úklidu místa, aby takto zjištěný skutkový stav mohl být podřazen pod znění porušení výjimky spočívajícího v „*nezajištění uvedení místa do původního stavu odklizením odpadů*.“ Soud poukazuje na poněkud nepřesnou argumentaci žalobkyně k tomu, že dle podmínky 5. povolení je třeba odlišovat dvě povinnosti, a to uvedení města do původního stavu a průběžné odvážení odpadu nocujícími. V dané věci byl žalobce postižen za to, že nezajistil u nocujících po jejich odjezdu uvedení místa do původního stavu odklizením odpadů, nikoliv za *průběžné* odvážení odpadů nocujícími, které nelze dostatečně časově rozklíčovat. V každém případě soud přisvědčuje žalovanému v tom, že žalobce ručil za úklid místa včetně odvezení odpadů nocujícími, a to každý den jejich odjezdu. Žalobce tedy mohl být postižen za to, že v den odjezdu nocujících a po jejich odjezdu nebylo místo táboření uvedeno do původního stavu a vykazovalo známky neodvezení či neuklizení odpadů.
47. Uvedený relevantní skutkový stav však nelze z podkladů řízení bez pochybností seznat. Vzhledem k tomu, že Zápis z místního šetření ze dne 27. 7. 2022 neobsahuje žádné časové údaje o tom, kdy bylo místo kontrolováno, v jakém čase, tj. zda po odjezdu nocujících, zda se na místě někdo nacházel či nikoliv (z nocujících či z brigádníků, ev. zaměstnanců žalobce). Ze zápisu ve vztahu k posuzovanému jednání žalobce vyplývá toliko, že se v okolí nacházel poházený drobný odpad a celé okolí bylo značně ovlivněno přítomností člověka. Uvedené se v Zápise uvádí také v souvislosti s nepovoleným ohništěm a materiálem na podpal, o čemž svědčí fotografie č. 56 zachycující ohniště s kouskem papíru, což však dokumentuje skutkový stav, který podle změnového prvostupňového přezkumného rozhodnutí byl jako porušení podmínky 3. výjimky (nepovolené ohniště) vyloučen z delikttní odpovědnosti žalobce. Nepostačující je i pořízená fotodokumentace, zejména proto, že neuvádí žádný časový údaj zachycení stavu místa na fotografiích. Nadto ve vztahu k druhému přestupku je relevantní toliko fotografie č. 54 (kousky papírů v trávě), což sice odpovídá textu Zápisu o poházeném odpadu, nicméně nezachycuje další text Zápisu o „*okolí značně ovlivněném přítomností člověka*“.
48. Soud nesporně nálezy orgánů ochrany přírody v tom, že dané místo bylo návštěvníky nepříznivě, z hlediska ochrany přírody nějakým způsobem dotčeno. Avšak v případě, kdy je k odpovědnosti za neuvedení místa do původního stavu včetně odvozu odpadků odpovědná určitá osoba (zde žalobce) až v síle správního trestání, pak bylo na žalovaném v přezkumu, aby zákonnost rozhodnutí o pokutě náležitě posoudil z hlediska dostatečnosti

podkladů, z nichž vycházel správní orgán (AOPK) rozhodující o pokutě. Tedy zejména z toho, zda bylo jednání žalobce dostatečně podloženo takovými důkazy, které umožňují nejen věcně, ale i časově podřazení zjištěného skutkového stavu pod tu kterou skutkovou větu přestupku. V dané věci zvláště v situaci, kdy některá jednání vztahující se ke stejnému místu nouzového tábořiště byla ve změnovém přezkumném rozhodnutí vyloučena z deliktů odpovědnosti žalobce, neboť to nebyl žalobce, který se jich dopustil. Proto bylo v souhrnu Zápisu z místního šetření i z pořízené dokumentace nezbytné rozlišit a věcně i časově zhodnotit, zda důkazy o předmětných, změnou výroku „nevyločených“ jednáních žalobce jsou natolik usvědčující, že lze jednání žalobce stále kvalifikovat jako porušení té části podmínky 5. rozhodnutí o výjimce, které bylo žalobci kladeno za vinu. Nebylo na žalovaném, aby v přezkumném řízení podle § 94 správního řádu skutkový stav doplňoval a také tak neučinil. Bylo však na něm, aby zákonnost napadeného rozhodnutí posuzoval podle podkladů řízení vedeném AOPK o uložení pokuty a přezkoumal jejich právní vyhodnocení.

49. Zásadním je nepřesvědčivá dokumentace toho, že žalobce nejednal v souladu s podmínkou 5. výjimky tak, že neuvedl místo do původního stavu odklizením odpadků, tj. že v den odjezdu a právě po odjezdu nocujících nekonal tak, jak mu to ukládala první část podmínky 5. povolení o výjimce (zajištění uvedení místa do původního stavu nocujícími) dne 27. 7. 2022, kdy proběhlo místní šetření.
50. Až na základě uvedeného městský soud, vrací se k žalobní námitce porušení zákona pro neprokázání se kontrolních orgánů služebními průkazy, může zastat v této věci náhled, že v souladu s judikaturou správních soudů samotné neprokázání se služebními průkazy nezbavuje orgány ochrany přírody oprávnění vstupovat na pozemky a provádět na nich šetření. Nicméně, rovněž shodně s judikaturou Nejvyššího správního soudu je třeba uvést, že pokud jsou jedinými podklady pro uložení pokuty toliko úkony místního šetření a kontrolovaná osoba popírá správnost zachycení skutkových okolností, pak je na místě přizvání kontrolované osoby k dokumentačním úkonům a k vysvětlení na místě bezprostředně po kontrole, v dané věci zejména pro jednoznačnost místa a času kontroly. Při tom mohlo dojít i k prokázání se služebními průkazy, podstatné v této věci k oběma přestupkům však je výklad povolené výjimky a nejednoznačnost dokumentace na místě samém. Proto spíše než neprokázání se orgánu ochrany přírody služebními průkazy měl vliv na zákonnost rozhodnutí nedostatečně vyhodnocené parametry povolené výjimky a zachycený skutkový stav věci, při nezohlednění všech okolností ochrany místa ve vztahu k jednání žalobce.
51. Pro uvedené nedostatky v řízení ve věci správního trestání tak soud neměl podmínky pro to, aby přisvědčil závěrům žalovaného v obou stupních přezkumného správního řízení o zákonnosti rozhodnutí o pokutě. Podanou žalobu tak shledal důvodnou v námitkách nesprávného posouzení (zde přezkumu) skutkového a právního stavu, nemajícího oporu v provedeném dokazování a tedy i v nesprávném právním závěru o zákonnosti uložení pokuty, byť i ve snížené výši. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí však nebyla shledána důvodnou, neboť z přezkumných rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, jaké podklady tyto orgány v přezkumném řízení považovaly za zásadní a jaké závěry o zákonnosti rozhodnutí o uložení pokuty z nich vyvodily. Jinou otázkou pak bylo, zda tyto závěry měly náležitou oporu v podkladech řízení vedeném o uložení pokuty a zda tak svědčily o zákonnosti rozhodnutí o pokutě, což soud neshledal.
52. Z důvodu vad řízení o pokutě, spočívajících v tom, že základ rozhodnutí o pokutě neměl dostatečnou oporu v podkladech řízení včetně rozhodnutí o výjimce, k čemuž žalované

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

správní orgány v přezkumném řízení nepřihlédly a nevyvodily z nich pochybnosti o odpovědnosti žalobce za předmětné přestupky, které nemohly vést v duchu zásady „in dubio pro reo“ k výroku o vině a uložené pokutě, soud neměl důvod zabývat se námitkami žaloby k výši uložené pokuty.

53. Nicméně i přesto soud považuje za vhodné jen na okraj, bez významu pro věc, poznamenat, že správní orgány v přezkumném řízení rovněž nesprávně ve smyslu § 39 zákona nezohlednily žalobcem namítanou dosavadní prospěšnou činnost žalobce spočívající v čištění řeky Ploučnice odklizením komunálního odpadu v úseku Průrva – Brenná na jeho vlastní náklady, neboť jde o nepřehlédnutelnou činnost úzce spojenou s ochranou přírody a krajiny právě v oblasti této řeky. Žalobce oprávněně namítal, že ust. § 39 neobsahuje taxativní výčet polehčujících okolností, a dle soudu uvedená činnost, pokud je pravidelně prováděna, představuje vedle jednání, které bylo žalobci nedostatečně podloženo kladeno za vinu, významnou skutečnost, k níž by případě prokázání viny bylo možné přihlédnout.
54. Na základě všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný ministr podle § 78 odst. 5 vázán právním názorem soudu.
55. Soud rozhodoval ve věci bez nařízení jednání v souladu s podmínkami ust. § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili svůj nesouhlas s projednáním žaloby při nařízeném ústním jednání.
56. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení.
57. Žalobce byl v řízení před soudem zastoupen advokátem, má tedy právo na náhradu nákladů řízení za toto zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě má žalobce právo na náhradu nákladů řízení podle znění advokátního tarifu do 31. 12. 2024 za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, replika k vyjádření žalovaného), tedy 3 x 3 100 Kč a náhradu hotových výdajů spojených se 3 úkony právní služby, tedy 3 x 300 Kč, s přičtením 21 % DPH, což celkem činí 12 342 Kč. Žalobce má dále právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3000 Kč. Celkem je tak náhrada nákladů řízení dána ve výši 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Praha 26. června 2025

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.